

mini de dos mesos comptats des de l'endemà de la notificació o publicació del present acord en el *Diari Oficial de la Generalitat*, de conformitat amb el que estableixen els articles 10 i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, Reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa. Tot això sense perjudi que s'utilitze qualsevol altra via que es considere oportuna.

Valencia, 13 d'octubre de 2006

El vicepresident i secretari del Consell,
VICTOR CAMPOS GUINOT.

ANNEX

Característiques tècniques

- Coordenades: 38N3327 i 00W0338.
- Cota (m): 438.
- Denominació de l'emissió: 256KF8EHF.
- Freqüència: 94.6 Mhz.
- Potència radiada aparent màxima (w): 1200.
- Potència màxima nominal de l'equip transmissor (w): 300.
- Potència d'eixida autoritzada de l'equip transmissor (w): 300.
- Sistema radiant: TETRA Q.
- Altura sobre el sòl del centre elèctric de l'antena (m): 12.
- Altura del pal sobre el sòl (m): 15.
- Altura efectiva màxima (m): 450.
- Polarització: circular.

g) ALTRES ASSUMPTES

Conselleria de Cultura, Educació i Esport

DECRET 146/2006, de 6 d'octubre, del Consell, pel qual es declara Bé d'Interès Cultural, amb la categoria de monument, l'església de Sant Andreu de l'Alcúdia.
[2006/11656]

L'article 49.1.5a de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, estableix la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de patrimoni històric, artístic, monumental, arquitectònic, arqueològic i científic. Així mateix, l'article 26.2 de Llei 4/1998, d'11 de juny, de la Generalitat, del Patrimoni Cultural Valencià, disposa que la declaració d'un bé d'interès cultural es farà per decret del Consell, a proposta de la Conselleria competent en matèria de cultura, tot això sense perjudi de les competències que l'article 6 de la Llei 16/1985, de 25 de juny, del Patrimoni Històric Espanyol, reserva a l'administració general de l'estat.

Per Resolució de 21 d'octubre de 1982, la Direcció General de Belles Arts, Arxius i Biblioteques del Ministeri de Cultura va acordar incoar l'expedient de declaració de monument historicoartístic, a favor de l'església de Sant Andreu de l'Alcúdia.

L'expedient en qüestió va ser remès a la Generalitat per a la tramitació, segons disposa el Reial Decret 3066/1983, de 13 d'octubre, sobre traspàs de funcions i servicis de l'Estat a la Generalitat en matèria de cultura, i en concret, a la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, d'acord amb el Decret 171/1983, de 29 de desembre, del president de la Generalitat.

Per Resolució de 5 d'abril de 2005, la Direcció General de Patrimoni Cultural Valencià va acordar continuar l'expedient incoat d'acord amb les disposicions vigents i obrir un període d'informació pública. La resolució, amb els annexos, va ser comunicada als interessats en l'expedient, als quals es va concedir tràmit d'audiència, sense que s'aportaren al·legacions a l'expedient.

Valenciana, en el plazo de dos meses contados desde el día siguiente al de la notificación o publicación del presente Acuerdo en el *Diari Oficial de la Generalitat*, de conformidad con lo establecido en los artículos 10 y 46 de la Ley 29/1998, de 13 de julio, Reguladora de la Jurisdicción Contencioso administrativa. Todo ello sin perjuicio de que se utilice cualquier otra vía que se considere oportuna.

Valencia, a 13 de octubre de 2006.

El vicepresidente y secretario del Consell,
VICTOR CAMPOS GUINOT.

ANEXO

Características técnicas

- Coordenadas: 38N3327 y 00W0338.
- Cota (m): 438.
- Denominación de la emisión: 256KF8EHF.
- Frecuencia: 94.6 Mhz.
- Potencia radiada aparente máxima (w): 1200.
- Potencia máxima nominal del equipo transmisor (w): 300.
- Potencia de salida autorizada del equipo transmisor (w): 300.
- Sistema radiante: TETRA Q.
- Altura sobre el suelo del centro eléctrico de la antena (m): 12.
- Altura del mástil sobre el suelo (m): 15.
- Altura efectiva máxima (m): 450.
- Polarización: circular.

g) OTROS ASUNTOS

Conselleria de Cultura, Educación y Deporte

DECRETO 146/2006, de 6 de octubre, del Consell, por el que se declara Bien de Interés Cultural, con la categoría de Monumento, la Iglesia de San Andrés de l'Alcúdia.
[2006/11656]

El artículo 49.1.5ª del Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, establece la competencia exclusiva de la Generalitat en materia de patrimonio histórico, artístico, monumental, arquitectónico, arqueológico y científico. Asimismo, el artículo 26.2 de Ley 4/1998, de 11 de junio, de la Generalitat, del Patrimonio Cultural Valenciano, dispone que la declaración de un Bien de Interés Cultural se hará mediante Decreto del Consell, a propuesta de la Conselleria competente en materia de cultura, todo ello sin perjuicio de las competencias que el artículo 6 de la Ley 16/1985, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español, reserva a la administración General del Estado.

Mediante Resolución de 21 de octubre de 1982, la Dirección General de Bellas Artes, Archivos y Bibliotecas del Ministerio de Cultura acordó tener por incoado expediente para la declaración de Monumento Histórico-artístico, a favor de la Iglesia de San Andrés de l'Alcúdia.

El expediente en cuestión fue remitido para su tramitación a la Generalitat, según lo dispuesto en el Real Decreto 3066/1983, de 13 de octubre, sobre traspaso de funciones y servicios del Estado a la Generalitat en materia de cultura, y en concreto, a la Conselleria de Cultura, Educación y Ciencia, con arreglo a lo preceptuado en el Decreto 171/1983, de 29 de diciembre, del Presidente de la Generalitat.

Mediante Resolución de 5 de abril de 2005, la Dirección General de Patrimonio Cultural Valenciano acordó continuar el expediente incoado de acuerdo con las disposiciones vigentes y abrir un periodo de información pública. Dicha Resolución, con sus anexos, fue comunicada a los interesados en el expediente, a los que se les concedió trámite de audiencia, sin que se aportaran alegaciones al expediente.

En compliment del que disposa l'article 27 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, de la Generalitat, del Patrimoni Cultural Valencià, la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles i el Consell Valencià de Cultura han emès un informe favorable a la declaració.

Així mateix, s'han demanat els informes exigits per l'article 49 bis de la Llei de Govern Valencià.

En virtut d'això i d'acord amb la normativa mencionada, a proposta del conseller de Cultura, Educació i Esport i amb la deliberació prèvia del Consell, en la reunió del dia 6 d'octubre de 2006,

DECRETE

Article 1

Es declara Bé d'Interès Cultural, amb la categoria de monument, l'església de Sant Andreu de l'Alcúdia.

Article 2

L'entorn de protecció afectat per la declaració de bé d'interès cultural, així com el règim de protecció d'este, queda definit en els annexos adjunts que formen part del present decret. La documentació complementària consta en l'expedient corresponent.

DISPOSICIÓ ADDICIONAL

La present declaració s'inscriurà en la secció 1a de l'Inventari General del Patrimoni Cultural Valencià.

DISPOSICIÓ FINAL

El present decret es publicarà en el *Boletín Oficial del Estado* i entrarà en vigor l'endemà de la seua publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

València, 6 d'octubre de 2006.

El president de la Generalitat,
FRANCISCO CAMPS ORTIZ

El conseller de Cultura, Educació i Esport,
ALEJANDRO FONT DE MORA TURÓN

ANNEX I

DADES DEL BÉ OBJECTE DE LA DECLARACIÓ

1. Denominació
Església de Sant Andreu Apòstol.

2. Descripció
Basada en el llibre El templo de San Andrés Apóstol, de Carme González Comenge i Vicent Vallés Borràs i en el Catàleg de monuments i conjunts de la Comunitat Valenciana, de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport.

a) Immoble objecte de la declaració

L'església de Sant Andreu constituïx una de les millors i més representatives mostres del classicisme barroc valencià de l'últim terç del segle XVIII; combina harmònicament classicisme en les traces de planta i alçats, barroc en els detalls decoratius de l'interior i una façana precursora del neoclassicisme il·lustrat de final de segle. És una important construcció de planta rectangular perfecta de 50 m. x 25 m., i la clau de la cúpula arriba a l'altura de 33 m, i el seu esvelt campanar, 55 m.

La seua construcció va tindre dos fases ben definides. La primera comença l'any 1746 sota la direcció de Josep Vilar de Miralles; a la mort d'este en 1751 continua Pere Ximénez fins a 1758, i l'acaba Joan Baptista Lapidra en 1767. Es va edificar, per motius d'economia, des del presbiteri fins als dos trams immediats al creuer. La segona fase va començar en 1769 i va estar a càrrec d'Antoni Gilabert,

En cumplimiento de lo dispuesto en el artículo 27 de la Ley 4/1998, de 11 de junio, de la Generalitat, del Patrimonio Cultural Valenciano, la Real Academia de Bellas Artes de San Carlos y el Consell Valencià de Cultura han emitido informe favorable a la declaración.

Asimismo, se han recabado los informes exigidos por el artículo 49 bis de la Ley de Gobierno Valenciano

En virtud de lo expuesto y de acuerdo con lo establecido en la normativa referenciada, a propuesta del conseller de Cultura, Educación y Deporte y previa deliberación del Consell, en la reunión del día 6 de octubre de 2006,

DECRETO

Artículo 1

Se declara Bien de Interés Cultural, con la categoría de Monumento, la Iglesia de San Andrés de l'Alcúdia.

Artículo 2

El entorno de protección afectado por la declaración de Bien de Interés Cultural, así como el régimen de protección del mismo, queda definido en los anexos adjuntos, que forman parte del presente Decreto. La documentación complementaria obra en el expediente de su razón.

DISPOSICIÓN ADICIONAL

La presente declaración se inscribirá en la Sección 1ª del Inventario General del Patrimonio Cultural Valenciano.

DISPOSICIÓN FINAL

El presente Decreto se publicará en el *Boletín Oficial del Estado* y entrará en vigor el día siguiente al de su publicación en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

València, 6 de octubre de 2006.

El president de la Generalitat,
FRANCISCO CAMPS ORTIZ

El conseller de Cultura, Educación y Deporte,
ALEJANDRO FONT DE MORA TURÓN

ANEXO I

DATOS DEL BIEN OBJETO DE LA DECLARACIÓN

1. Denominación:
Iglesia de San Andrés Apóstol.

2. Descripción:
Basada en el libro El templo de San Andrés Apóstol, de Carmen González Comenge y Vicent Vallés Borràs y en el Catálogo de Monumentos y Conjuntos de la Comunidad Valenciana, de la Conselleria de Cultura, Educación y Deporte.

a) Inmueble objeto de la declaración

La Iglesia de San Andrés constituye una de las mejores y más representativas muestras del classicismo barroco valenciano del último tercio del siglo XVIII, combinando armónicamente classicismo en las trazas de planta y alzados, barroco en los detalles decorativos del interior y una fachada precursora del neoclassicismo ilustrado de final de siglo. Es una importante construcción de planta rectangular perfecta de 50 m. x 25 m., llegando a alcanzar la clave de la cúpula la altura de 33 m. y su esbelto campanario 55 m.

Su construcción tuvo dos fases bien definidas. La primera comienza en el año 1746 bajo la dirección de José Vilar de Miralles, continuando a la muerte de éste en 1751 Pedro Ximénez hasta 1758 y acabándola Juan Bautista Lapidra en 1767. Se edificó por motivos de economía, desde el presbiterio hasta los dos tramos inmediatos al cruceo. La segunda fase comenzó en 1769 y estuvo a cargo de Antonio

director de l'Acadèmia de Belles Arts de València, que va fer les dos últimes crugies, en les quals va respectar el disseny interior; no ho va fer, però, al campanar i a la fatxada, on va introduir postulats neoclassicistes. Va ser acabada en 1783, encara que les obres de la fatxada van prosseguir fins al segle següent, i no es van concloure del tot, ja que es van deixar les fornícules buides i els capitells sense llavorar.

La planta és de creu llatina inscrita seguint el model jesuític del Gesù de Vignola, de Roma, i generalitzat a principis de segle per les esglésies de Sant Tomàs o de Sant Sebastià, ambdós de València. Altres esglésies que van recollir este model són les de Sant Lluç a Cheste o la de la Nativitat a Turís (València). Disposa de capelles laterals comunicades entre si, i la seua profunditat s'equipara amb la del creuer, segons el consell de l'arquebisbe Mayoral a l'arquitecte autor de les traces, Josep Vilar. Es cobrix amb una volta de canó tapiada amb llunetes, reforçada amb arcs faixons que dividixen en quatre trams la nau des dels peus fins al creuer. Els arcs faixons transmeten verticalment l'empenta a unes pilastres d'orde corinti amb fust vertical enfondit, recolzades en sòlids pilars.

L'entaulament, que es trenca segons els ressalts marcats per les pilastres, té un arquivau dividit en bandes horitzontals, amb fris llis i denticulat i cornisa, alterat només en el front del presbiteri, on apareixen unes mènsules davall la cornisa.

Les capelles claustrades segueixen un model semblant al de les esglésies de Santa Maria d'Oliva i Alcalà de Xivert. Ací són trams quadrats coberts amb cúpula cega sobre petxines; les que estan situades al costat del transepte són de base octogonal, la resta, de base circular. Estes cúpules queden ocultes davall la sostrada, no es manifesten a l'exterior i es comuniquen amb la nau central per mitjà d'arcs de mig punt sobre impostes. Amplis arcs, oberts entre els contraforts, permeten el pas a través de les capelles laterals.

Al creuer, la cúpula sobre petxines s'alça recolzant-se en quatre arcs torals, té un xicotet tambor amb entaulament igual al que circumda el temple, i sobre este hi ha quatre xicotetes finestres que proporcionen llum, amb un andador precedit de reixa de ferro. La mitja taronja, d'11 m. de diàmetre, està solcada per setze nervis aparellats, extradossada i coberta amb teula blava de Manises.

El presbiteri està format per un tram rectangular i una capçalera semicircular inscrita.

El retaule major (46.20.019-001-0027) presenta una estructura d'estil classicista depurat, fruit dels nous corrents artístics que s'imposaven a València en el segle XVIII. Es dividix en dos cossos, l'inferior o principal està compost de columnes exemptes entre pilastres, darrere de les quals s'obri una exedra semicircular on hi ha la fornícula amb la talla del titular Sant Andreu, obra de Vicent Rodilla (1942), que va reemplaçar l'anterior destruïda en la guerra civil. Sobre les columnes i les pilastres s'alça l'entaulament. El cos superior s'alça sobre l'andador precedit per la barana que voreja el temple, en què es retalla la llegenda "Sancte Andrea ora pro nobis". A la paret del fons i sobre un sòcol, dos pilastres, el fust de les quals es decora amb físto vertical enfondit, emmarquen un panell rectangular (1,70 m. x 2,80 m.) amb un alt relleu al·lusiu a sant Roc (46.20.019-001-0031), coronat per un frontó corb clàssic. A un costat i a l'altre, dos poderoses imatges, de 2,41 m. cada una, representen els sants Abdó (46.20.019-001-0029) i Senén (46.20.019-001-0030).

Encara que l'estructura arquitectònica manté el seu traçat original, l'aspecte ha canviat després de la destrucció de la guerra civil de 1936-39. El conjunt es completava amb un grandios tabernacle amb columnes clàssiques corínties que sustentaven una cúpula rematada per un agnus-dei. Sobre el sòcol en què s'alçava este temple, dos imatges d'àngels de grandària natural el flanquejaven i el custodiaven. Als peus del presbiteri, el cadirat del cor i els faristolos amb la imatge d'un crucificat mostraven un conjunt molt més ampul·lós que l'actual.

Als dos costats del presbiteri s'obren dos sales rectangulars, la sagristia a l'esquerra, i a la dreta la capella de la Mare de Déu de l'Oreto o de la Comunió, amb cambri a la capçalera, amb accessos des del presbiteri i des del transepte. Coronant les portes que donen al transepte i sobre sengles frontons partits, l'escultor Pere Joan Guixart va ubicar les escultures de les al·legories de les virtuts cardinals:

Gilbert, director de la Academia de Bellas Artes de Valencia, quien realizó las dos últimas crujías en las que respetó el diseño interior, no así en el campanario y en la fachada donde introdujo postulados neoclassicistas. Fue finalizada en 1783, aunque las obras de la fachada prosiguieron hasta el siglo siguiente, no siendo del todo concluida, al dejar las hornacinas vacías y sus capiteles sin labrar.

La planta es de cruz latina inscrita siguiendo el modelo jesuítico del Gesù de Vignola, en Roma, y generalizado a principios de siglo por las Iglesias de Santo Tomás o de San Sebastián, ambas en Valencia. Otras iglesias que recogieron este modelo son las de San Lucas en Cheste o la de la Natividad en Turís (Valencia). Dispone de capillas laterales comunicadas entre si y cuya profundidad se equipara con la del crucero según consejo del Arzobispo Mayoral al Arquitecto autor de las trazas José Vilar. Se cubre con una bóveda de cañón tabicada con lunetos, reforzada con arcos fajones que dividen en cuatro tramos la nave desde los pies hasta el crucero. Los arcos fajones transmiten verticalmente el empuje a unas pilastras de orden corintio con fuste vertical rehundido apoyadas en sólidos pilares.

El entablamento que se quiebra según los resaltes marcados por las pilastras, posee un arquivau dividido en bandas horizontales, friso liso y denticulado y cornisa, alterado solo en el frente del presbiterio donde aparecen unas ménsulas bajo la cornisa.

Las capillas claustradas siguen un modelo similar al de las Iglesias de Santa María de Oliva y Alcalá de Xivert. Aquí son tramos cuadrados cubiertos con cúpula ciega sobre pechinas, las situadas junto al transepto son de base octogonal, las restantes de base circular. Estas cúpulas quedan ocultas bajo la techumbre, no manifestándose al exterior. Se comunican éstas con la nave central por medio de los arcos de medio punto sobre impostas. Amplios arcos, abiertos entre los contrafuertes, permiten el paso a través de las capillas laterales.

En el crucero, la cúpula sobre pechinas se alza apoyándose en cuatro arcos torales, posee un pequeño tambor con entablamento igual al que circunda al templo y sobre éste cuatro pequeñas ventanas que proporcionan luz, con ándito precedido de verja de hierro. La media naranja, de 11 m. de diámetro, está surcada por dieciséis nervios pareados y trasdosada y cubierta con teja azul de Manises.

El presbiterio está formado por un tramo rectangular y cabecera semicircular inscrita.

El retablo mayor (46.20.019-001-0027) presenta una estructura de estilo classicista depurado, fruto de las nuevas corrientes artísticas que se imponían en Valencia en el siglo XVIII. Se divide en dos cuerpos, el inferior o principal compuesto de columnas exentas entre pilastres detrás de las cuales se abre una exedra semicircular que alberga la hornacina con la talla del titular San Andrés, obra de Vicente Rodilla (1942) que vino a reemplazar a la anterior destruida en la guerra civil. Sobre las columnas y pilastras se alza el entablamento. El cuerpo superior se levanta sobre el ándito precedido por la barandilla que bordea el templo en la que se recorta la leyenda "Sancte Andrea ora pro nobis". En la pared del fondo y sobre un zócalo dos pilastras, cuyo fuste se decora con festón vertical rehundido, enmarcan un panel rectangular (1,70 m. x 2,80 m.) con un altorrelieve alusivo a San Roque (46.20.019-001-0031), coronado por un frontón curvo clásico. A ambos lados dos poderosas imágenes de 2,41 m. cada una, representan a los Santos Abdón (46.20.019-001-0029) y Senén (46.20.019-001-0030).

Aunque la estructura arquitectónica mantiene su trazado original, el aspecto ha cambiado tras la destrucción de la guerra civil de 1936-39. El conjunto se completaba con un grandioso tabernáculo cuyas columnas clásicas corintias sustentaban una cúpula rematada por un Agnus Dei. Sobre el zócalo en que se alzaba este templete, dos imágenes de ángeles de tamaño natural lo flanqueaban, custodiándolo. A los pies del presbiterio, la sillería del coro y los faristolos con la imagen de un crucificado mostraban un conjunto mucho más ampuloso que el actual.

A los dos lados del presbiterio se abren dos salas rectangulares, la sacristía a la izquierda y a la derecha la capilla de la Virgen del Oretó o de la Comunió con camarín en su cabecera, con accesos desde el presbiterio y desde el transepto. Coronando las puertas que dan al transepto y sobre sendos frontones partidos, el escultor Pedro Juan Guixart ubicó las esculturas de las alegorías de las Virtudes Cardi-

Prudència (46.20.019-001-0032) i Justícia (46.20.019-001-0033) sobre la porta de la sagristia, i Fortalesa (46.20.019-001-0034) i Temprança (46.20.019-001-0030) sobre la porta de la capella de la Mare de Déu de l'Oreto, seguint una disposició que recorda les alegories de la Tomba dels Medici de Miquel Àngel.

Dins de la capella de la Mare de Déu de l'Oreto o de la Comunió destaca l'altar de la Mare de Déu de l'Oreto (46.20.019-001-0037), fet en estuc per Pere Joan Guixart entre 1759 i 1762. És d'estil barroc classicista, amb columnes i pilastres corínties que sostenen un arc segmental sobre el qual s'ubiquen les escultures de ple volum dels arcàngels Miquel (46.20.019-001-0037) i Gabriel (46.20.019-001-0038). Corona el conjunt un àtic amb el baix relleu de la Fugida a Egipte (46.20.019-001-0039). La decoració de l'interior de la capella es completa amb altres elements decoratius d'estil rococó com l'Escut de Maria sostingut per àngels (46.20.019-001-0052), l'Anyell de l'Apocalipsi (46.20.019-001-0057) o talles d'àngels (46.20.019-001-0050 i 46.20.019-001-0051).

La fatxada va ser construïda al voltant de l'any 1780 amb rajoles disposades a trencajunt; la pedra es va utilitzar només en portades, capitells de pilastres o cornises, segons els modes constructius tradicionals. La composició respon al model vignolià derivat de l'església del Gesù, ja seguit a l'església de Sant Tomàs de València. De dos pisos de desigual altura, la fatxada es compartimenta per ordres arquitectònics, corinti en el primer i dòric en el segon. La diferència d'amplària dels dos cossos es compensa als extrems per mitjà de dos volutes de base recobrada. La divisió en vertical amb cinc espais al cos baix i tres a l'alt, es fa per mitjà de pilastres aparellades al carrer central i als extrems; les intermèdies són simples. En esta església, tanmateix, Gilabert canvia la disposició d'alguns elements del model segons una major ortodòxia clàssica. És el cas del característic motiu de l'arc segmental, situat al basament del segon cos de la fatxada, obert a la base i que dona recer a la portada retaula de l'església. Este motiu, d'origen dellaportian i utilitzat profusament en les esglésies derivades de Sant Tomàs de València, desapareix ací per a transformar-se en un discret frontó corb, disposat ortodoxament sobre una cornisa contínua. Una actitud idèntica s'aprecia a les portades o al recte frontó del segon cos, on el modulad llenguatge dels ordres clàssics adquireix protagonisme absolut, en detriment d'aditaments decoratius.

Esta interpolació d'incipients criteris neoclàssics en una composició basada en models classicistes del passat barroc és la que imprimeix a esta fatxada eixe peculiar caràcter de compromís entre els vells i els nous principis arquitectònics, i s'erigix en exponent de les vicissituds i contradiccions que configuraven els anys inicials de l'academicisme il·lustrat en terres valencianes.

La torre campanar, començada a construir en dates semblants a la fatxada, es va concloure l'any 1783. La seua composició repeteix amb lleus variants el model de l'església de Sant Tomàs de València, principalment en el coronament del cos de campanes, amb costats diagonals i temple de teula, encara que els cossos de la canya presenten una major geometrització de la superfície dividida en panells quadrats enfondits. Tot just acabada la construcció, la torre, a causa d'un fort temporal de pluges, va patir una lleu inclinació cap al costat de la fatxada, la qual es manté en l'actualitat.

La decoració pictòrica

Entre 1759 i 1767 es va procedir al condicionament de la mitat de l'església fins aleshores construïda. La capella de la Mare de Déu de l'Oreto va constituir el primer espai on es va actuar. En 1762 es va contractar a Josep Vergara la pintura de les quatre petxines i dels dos ovals de les portes laterals. Per a estos es van triar els temes de les noces de Canà i l'última comunió de la Mare de Déu (desapareguts) i per a les petxines de la cúpula quatre dones cèlebres de l'Antic Testament que prefiguren la Mare de Déu (Judit—46.20.019-001-0018—, Ester—46.20.019-001-0017—, Maria d'Aaró—46.20.019-001-0019— i Rut—46.20.019-001-0020—). Sobre les portes laterals a l'altar va pintar les efigies de la Mare de Déu (46.20.019-001-0021) i el Salvador (46.20.019-001-0022).

Vergara va concebre per a la nau i la cúpula una decoració mural al fresc amb escenes del titular del temple, l'apòstol Andreu, basades en el Nou Testament, en tradicions piadoses i en la Llegendada

nales: Prudencia (46.20.019-001-0032) y Justicia (46.20.019-001-0033) sobre la puerta de la sacristía y Fortaleza (46.20.019-001-0034) y Templanza (46.20.019-001-0030) sobre la puerta de la Capilla de la Virgen del Oreto, siguiendo una disposición que recuerda a las alegorías de la Tumba de los Medici de Miguel Àngel.

Dentro la Capilla de la Virgen del Oreto o de la Comunió destaca el altar de la Virgen del Oreto (46.20.019-001-0037), realizado en estuco por Pedro Juan Guixart entre 1759 y 1762. Es de estilo barroco classicista, con columnas y pilastras corintias que sostienen un arco segmental sobre el que se ubican las esculturas de bulto redondo de los Arcángeles Miguel (46.20.019-001-0037) y Gabriel (46.20.019-001-0038). Corona el conjunto un ático con el bajorrelieve de la Huida a Egipto (46.20.019-001-0039). La decoración del interior de la capilla se completa con otros elementos decorativos de estilo rococó como el Escudo de María sostenido por ángeles (46.20.019-001-0052), El Cordero del Apocalipsis (46.20.019-001-0057) o tallas de ángeles (46.20.019-001-0050 y 46.20.019-001-0051).

La fachada fue construida en torno al año 1780 con ladrillos dispuestos a rompejuntas utilizándose la piedra solo en portadas, capiteles de las pilastras o cornisas, según modos constructivos tradicionales. La composición responde al modelo vignolesco derivado de la Iglesia del Gesù, ya seguido en la Iglesia de Santo Tomás de Valencia. De dos pisos de desigual altura, la fachada se compartimenta por órdenes arquitectónicos, corintio en el primero y dórico en el segundo. La diferencia de anchura de los dos cuerpos se compensa en los extremos por medio de dos volutas de base recurvada. La división en vertical con cinco espacios en el cuerpo bajo y tres en el alto, se hace mediante pilastras pareadas en la calle central y en los extremos siendo simples las intermedias. En esta iglesia sin embargo Gilabert cambia la disposición de algunos elementos del modelo en función de una mayor ortodoxia clásica. Es el caso del característico motivo del arco segmental, situado en el basamento del segundo cuerpo de la fachada, abierto en su base y dando cobijo a la portada retablo de la iglesia. Este motivo de origen dellaportiano y utilizado profusamente en las iglesias derivadas de Santo Tomás de Valencia, aquí desaparece para transformarse en un discreto frontón curvo, ortodoxamente dispuesto sobre una cornisa continua. Idéntica actitud se aprecia en las portadas o en el recto frontón del segundo cuerpo, donde el modulado lenguaje de los órdenes clásicos adquiere protagonismo absoluto, en detrimento de aditamentos decorativos.

Esta interpolación de incipientes criterios neoclásicos en una composición basada en modelos classicistas del pasado barroco es la que imprime a esta fachada ese peculiar carácter de compromiso entre los viejos y nuevos principios arquitectónicos, erigiéndose en exponente de las vicisitudes y contradicciones que configuraban los años iniciales del academicismo ilustrado en tierras valencianas.

La torre campanario, comenzada a construir en fechas similares a la fachada se concluyó en el año 1783. Su composición repite con leves variantes el modelo de la Iglesia de Santo Tomás de Valencia, principalmente en el remate del cuerpo de campanas, con lados diagonales y templete de teja, aunque los cuerpos de su canya presentan una mayor geometrización de su superficie dividida en paneles cuadrados rehundidos. Apenas acabada su construcción, la torre debido a un fuerte temporal de lluvias sufrió una leve inclinación hacia el lado de la fachada, la cual se mantiene en la actualidad.

La decoración pictórica

Entre 1759 y 1767 se procedió al acondicionamiento de la mitad de la iglesia hasta entonces construida. La Capilla de Nuestra Señora del Oreto constituyó el primer espacio donde se actuó. En 1762 se contrató a José Vergara la pintura de las cuatro pechinas y de los dos óvalos de las puertas laterales. Para éstos se eligieron los temas de Las Bodas de Caná y La Última Comunió de la Virgen (desaparecidos) y para las pechinas de la cúpula cuatro mujeres cèlebres del Antiguo Testamento que prefiguran a la Virgen, (Judit (46.20.019-001-0018), Esther (46.20.019-001-0017), María de Aaron (46.20.019-001-0019) y Rut (46.20.019-001-0020). Sobre las puertas laterales al altar pintó las efigies de la Virgen María (46.20.019-001-0021) y el Salvador (46.20.019-001-0022).

Vergara concibió para la nave y la cúpula una decoración mural al fresco con escenas del titular del templo, el Apóstol Andrés, basadas en el Nuevo Testamento, tradiciones piadosas y en la Leyenda

Àuria, en què es reproduïx un llibre apòcrif del segle iii sobre els fets d'Andreu.

Les escenes pintades a la nau van ser:

– Joan Baptista identifica Jesús com l'Anyell de Déu, davant d'Andreu i Joan (46.20.019-001-0004).

– La conversació d'Andreu i Joan amb Jesús (46.20.019-001-0005).

– La multiplicació dels pans i els peixos (46.20.019-001-0006).

– Sant Andreu predica l'evangeli (46.20.019-001-0007).

Les del creuer van ser:

– Andreu presenta el seu germà Pere a Jesús (46.20.019-001-0008).

– Jesús crida Pere i Andreu perquè el segueixen (46.20.019-001-0009).

Les de les petxines de la cúpula van ser:

– Sant Andreu davant del procònsol romà d'Acaia (46.20.019-001-0011).

– La flagel·lació de sant Andreu (46.20.019-001-0012).

– Sant Andreu adora la creu del Martiri (46.20.019-001-0013).

– La crucifixió de sant Andreu (46.20.019-001-0014).

Sobre la capella Major:

Sant Andreu és rebut a la Glòria per Crist (46.20.019-001-0010).

Josep Vergara també va pintar un fresc a l'entrada de la sagristia, Imposició de la casulla a sant Ildefons per la Mare de Déu (46.20.019-001-0015), i un altre a l'entrada de la capella de la Mare de Déu de l'Oreto o de la Comunió, Trobada entre Abraham i Melquisedec (46.20.019-001-0016).

El classicisme del recinte es combina amb la característica decoració d'interiors d'estil rococó. Es tracta d'una reiteració de la rocalla i motlures que emmarquen les pintures al fresc de Vergara, que adopten les corbes sinuoses del rococó. Apareixen també elements vegetals i propis de la iconografia de sant Andreu, que contrasten sobre el color blanc de la paret. Van ser obra de Salvador Marqués i el seu fill Marià (46.20.019-001-0054, 46.20.019-001-0055, 46.20.019-001-0056, 46.20.019-001-0058, 46.20.019-001-0059, 46.20.019-001-0060 i 46.20.019-001-0061).

La capella de la Mare de Déu de l'Oreto té, a més, un magnífic sòcol de ceràmica valenciana de l'època amb motius al·lusius a al·legories de Crist i Maria, emmarcats en exuberants cartel·les de rocalla format per flors, palmes, espigues de blat i xanglots de raïm, símbols marians i eucarístics (des de 46.20.019-001-0041 fins a 46.20.019-001-0049).

Nota: els nombres indicats entre parèntesis reflectixen el codi d'identificació del Sistema Valencià d'Inventaris.

b) Parts integrants

– La nau principal i les capelles laterals

– El campanar

– La sagristia

– La capella de la Mare de Déu de l'Oreto o de la Comunió

– El cambriol

c) Delimitació de l'entorn afectat

Justificació: el criteri general seguit per a la delimitació de l'entorn de protecció consistix a incloure dins de la seua àrea els següents elements urbans:

– Parcel·les que limiten directament amb la que ocupa el BIC, de manera que el pot afectar, tant visualment com físicament, qualsevol intervenció que es faça sobre estes.

– Parcel·les que donen al mateix espai públic que el BIC i que constitueixen l'entorn visual i ambiental immediat, i en el qual qualsevol intervenció que es faça pugui suposar una alteració de les condicions de percepció del BIC o del caràcter de l'espai urbà.

– Espais públics en contacte directe amb el BIC i les parcel·les esmentades anteriorment i que constitueixen part del seu ambient urbà immediat.

– Edificacions o qualsevol element del paisatge urbà que, encara que no tinga una situació d'immediateza amb el BIC, n'afecte de manera fonamental la percepció.

Dorada en la que se reproduce un libro apócrifo del siglo III sobre los Hechos de Andrés.

Las escenas pintadas en la nave fueron:

– Juan Bautista identifica a Jesús como el Cordero de Dios, ante Andrés y Juan (46.20.019-001-0004).

– La conversación de Andrés y Juan con Jesús (46.20.019-001-0005).

– La multiplicación de los panes y los peces (46.20.019-001-0006).

– San Andrés predica el evangelio (46.20.019-001-0007).

En el crucero fueron:

– Andrés presenta a su hermano Pedro a Jesús (46.20.019-001-0008).

– Jesús llama a Pedro y a Andrés para que le sigan (46.20.019-001-0009).

En las pechinas de la cúpula fueron:

– San Andrés ante el procònsul romano de Acaya (46.20.019-001-0011).

– La flagelación de San Andrés (46.20.019-001-0012).

– San Andrés adora la cruz del Martirio (46.20.019-001-0013).

– La crucifixión de San Andrés (46.20.019-001-0014).

Sobre la capilla Mayor:

San Andrés es recibido en la Gloria por Cristo (46.20.019-001-0010).

José Vergara también realizó un fresco a la entrada de la Sacristía, Imposición de la casulla a San Ildefonso por la Virgen María (46.20.019-001-0015), y otro a la entrada de la capilla de la Virgen del Oreto o de la Comunió, Encuentro entre Abraham y Melquisedec (46.20.019-001-0016).

El clasicismo del recinto se combina con la característica decoración de interiores de estilo rococó. Se trata de una reiteración de la rocalla y molduras que enmarcan las pinturas al fresco de Vergara adoptando las curvas sinuosas del rococó. Aparecen también elementos vegetales y propios de la iconografía de San Andrés, contrastando sobre el color blanco de la pared. Fueron obra de Salvador Marqués y su hijo Mariano (46.20.019-001-0054, 46.20.019-001-0055, 46.20.019-001-0056, 46.20.019-001-0058, 46.20.019-001-0059, 46.20.019-001-0060 y 46.20.019-001-0061).

La capilla de la Virgen del Oreto cuenta además con un magnífico zócalo de cerámica valenciana del momento con motivos alusivos a alegorías de Cristo y María, enmarcados en exuberantes cartel·les de rocalla formadas por flores, palmes, espigas de trigo y racimos de uvas, símbolos marianos y eucarísticos (desde 46.20.019-001-0041 hasta 46.20.019-001-0049).

Nota: los números señalados entre paréntesis reflejan el código de identificación del Sistema Valenciano de Inventarios.

b) Partes integrantes:

– La nave principal y las capillas laterales.

– El campanario.

– La sacristía.

– La capilla de la Virgen del Oreto o de la Comunió.

– El camarín.

c) Delimitación del entorno afectado:

Justificación: el criterio general seguido para la delimitación del entorno de protección consiste en incluir dentro de su área los siguientes elementos urbanos:

– Parcelas que limitan directamente con la que ocupa el BIC, pudiendo afectar al mismo, tanto visual como físicamente cualquier intervención que se realice sobre ellas.

– Parcelas recaeñtes al mismo espacio público que el BIC y que constituyen el entorno visual y ambiental inmediato y en el que cualquier intervención que se realice pueda suponer una alteración de las condiciones de percepción del mismo o del carácter del espacio urbano.

– Espacios públicos en contacto directo con el BIC y las parcelas enumeradas anteriormente y que constituyen parte de su ambiente urbano inmediato.

– Edificaciones o cualquier elemento del paisaje urbano que, aún no teniendo una situación de immediateza con el BIC, afecten de forma fundamental a la percepción del mismo.

Origen: intersecció entre l'eix del carrer Sant Francesc i la prolongació de la mitgera nord de la parcel·la núm. 16 de l'illa cadastral núm. 54.159, punt A.

Sentit: horari

Línia delimitadora: s'introdueix a l'illa cadastral núm. 54.158 per la mitgera sud de la parcel·la núm. 09 i continua a oest per les posteriors de les parcel·les que donen al carrer Sant Francesc i al carrer Major fins a la mitgera nord de la parcel·la cadastral núm. 18 de l'illa cadastral núm. 53.177. Creua el carrer Major i s'introdueix en l'illa cadastral núm. 53.174 seguint les posteriors de les parcel·les que donen al carrer Rei en Jaume fins a incloure la parcel·la núm. 13 de l'illa cadastral núm. 54.172. Continua a este per a seguir per les posteriors de les parcel·les que donen al carrer Patrici Boronat de les illes números 55.177 i 55.164 fins a incloure la núm. 22 d'esta última. Creua el carrer Patrici Boronat i recorre les posteriors de les parcel·les que donen al carrer Sant Andreu de les illes número 55.166, 55.151 i 54.159, per a acabar al punt d'origen A.

d) Pertinences i accessoris que comprén i que constituïsquen part essencial de la seua història

Hi ha diversos inventaris en l'arxiu municipal que ens mostren exhaustivament els béns del temple, encara que hui en dia molts d'estos han desaparegut.

– Inventari de 1860 de l'ecònom Vicent Castillo.

– Inventari de 1879 de l'ecònom Delgado de Molina.

– Inventari de 1880 del rector Salvador Muñoz Álvarez, més complet.

– Inventari de 1900, pel mateix.

– Inventari fet pel rector Francisco Alamar en 1943 en què s'enumeren els béns desapareguts en la guerra civil.

En l'actualitat es troben a la parròquia:

d.1) Pintura sobre taula:

– Ostensori amb representació d'Ecce homo i Mare de Déu Dolorosa. Obra de Joan de Joanes. Primera mitat s. XVI (46.20.019-001-0024).

d.2) Escultura de ple volum:

– Mare de Déu de l'Oreto. Anònim. S. XV (46.20.019-001-0025).

d.3) Orfebreria:

– Creu processional. Anònim. S. XVI. Plata en el seu color i sobredaurada (46.20.019-001-0001).

– Veracreu o Lignum crucis. Anònim. S. XV. Plata daurada (46.20.019-001-0002).

– Custòdia. Obra de Bernat Quinzà. Segona mitat S. XVIII. Plata i coure sobredaurat (46.20.019-001-0003).

e) Normativa de protecció de l'església de Sant Andreu de l'Alcúdia i el seu entorn

Monument

Article 1

Caldrà ajustar-se al que disposa la secció 2a, règim dels béns immobles d'interés cultural, del capítol III, títol II, de la Llei 4/1998 d'11 de juny, de la Generalitat, del Patrimoni Cultural Valencià, aplicable a la categoria de Monument.

Article 2

Els usos permesos seran tots els que siguen compatibles amb la posada en valor i el gaudi patrimonial del bé i que contribuïsquen a la consecució d'estos fins. L'autorització particularitzada d'ús es regirà segons el que disposa l'article 18 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, de la Generalitat, del Patrimoni Cultural Valencià.

Entorn de protecció

Article 3

De conformitat amb el que disposa l'article 35 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, de la Generalitat, del Patrimoni Cultural Valencià, qualsevol intervenció que pretenga abordar-se en l'entorn de protecció del monument necessitarà l'autorització prèvia de la conselleria competent en matèria de cultura. Esta autorització s'emetrà d'acord amb als criteris establits en la present normativa, i en el que no s'hi preveu, per mitjà de l'aplicació directa dels criteris previstos en l'article 39 de l'esmentada Llei. La present normativa regirà amb caràcter provi-

Origen: intersección entre el eje de la calle San Francisco y la prolongación de la medianera norte de la parcela nº 16 de la manzana catastral nº 54159, punto A.

Sentido: horario

Línea delimitadora: se introduce en la manzana catastral nº 54158 por la medianera sur de la parcela nº 09 y continúa a oeste por las traseras de las parcelas recayentes a la calle San Francisco y calle Mayor hasta la medianera norte de la parcela catastral nº 18 de la manzana catastral nº 53177. Cruza la calle Mayor y se introduce en la manzana catastral nº 53174 siguiendo las traseras de las parcelas recayentes a la calle Rey Don Jaime hasta incluir la parcela nº 13 de la manzana catastral nº 54172. Continúa a este para seguir por las traseras de las parcelas recayentes a la calle Patricio Boronat de las manzanas números 55177 y 55164 hasta incluir la nº 22 de ésta última. Cruza la calle Patricio Boronat y recorre las traseras de las parcelas recayentes a la calle San Andrés de las manzanas números 55166, 55151 y 54159 para finalizar en el punto de origen A.

d) Pertenencias y accesorios que comprende y constituyen parte esencial de su historia

Existen varios inventarios en el archivo municipal que nos muestran exhaustivamente los bienes del templo, aunque hoy en día muchos de éstos han desaparecido.

– Inventario de 1860 del ecónomo D. Vicente Castillo.

– Inventario de 1879 del ecónomo Delgado de Molina.

– Inventario de 1880 del párroco D. Salvador Muñoz Álvarez, más completo.

– Inventario de 1900 por el mismo.

– Inventario realizado por el párroco D. Francisco Alamar en 1943 donde se enumeran los bienes desaparecidos en la guerra civil.

En la actualidad se encuentran en la parroquia:

d.1) Pintura sobre tabla:

– Ostensorio con representación de Ecce Homo y Virgen Dolorosa. Obra de Juan de Juanes. Primera mitad S. XVI (46.20.019-001-0024).

d.2) Escultura de bulto redondo:

– Virgen del Oreto. Anónimo. S. XV (46.20.019-001-0025).

d.3) Orfebrería:

– Cruz Procesional. Anónimo. S. XVI. Plata en su color y sobredorada (46.20.019-001-0001).

– Veracruz o Lignum Crucis. Anónimo. S. XV. Plata dorada (46.20.019-001-0002).

– Custodia. Obra de Bernardo Quinzà. Segunda mitad S. XVIII. Plata y cobre sobredorado (46.20.019-001-0003).

e) Normativa de protección de la Iglesia de San Andrés de l'Alcúdia y su entorno.

Monumento

Artículo 1

Se atenderá a lo dispuesto en la Sección 2ª, Régimen de los bienes inmuebles de interés cultural, del capítulo III, título II, de la Ley 4/1998, de 11 de junio, de la Generalitat, del Patrimonio Cultural Valenciano, aplicable a la categoría de Monumento.

Artículo 2

Los usos permitidos serán todos aquellos que sean compatibles con la puesta en valor y disfrute patrimonial del bien y contribuyan a la consecución de dichos fines. La autorización particularizada de uso se regirá según lo dispuesto por el artículo 18 de la Ley 4/1998, de 11 de junio, de la Generalitat, a del Patrimonio Cultural Valenciano.

Entorno de protección

Artículo 3

De conformidad con lo dispuesto en el artículo 35 de la Ley 4/1998, de 11 de junio, de la Generalitat, del Patrimonio Cultural Valenciano, cualquier intervención que pretenda abordarse en el entorno de protección del Monumento requerirá la previa autorización de la Conselleria competente en materia de Cultura. Esta autorización se emitirá conforme a los criterios establecidos en la presente normativa, y en lo no contemplado en la misma, mediante la aplicación directa de los criterios contemplados en el artículo 39 de la citada Ley. La pre-

sional fins que es redacte el pla especial de protecció del monument i el seu entorn, i que este aconseguisca la validació patrimonial.

Totes les intervencions requeriran, per al seu tràmit d'autorització, la definició precisa del seu abast, amb la documentació tècnica que per la seua especificitat els corresponga, i amb la ubicació parcel·laria i el suport fotogràfic que en permeta constatar la situació de partida i la transcendència patrimonial.

Article 4

Sense perjudi del que disposa l'article anterior, per mitjà d'un sospesat informe tècnic municipal, es podrà derivar la no-necessitat de tràmit d'autorització previ en actuacions que se situen fora del present marc normatiu per falta de transcendència patrimonial, com seria el cas de les obres i les instal·lacions dirigides a la mera conservació, reparació i decoració interior d'estos immobles

En estos casos, l'Ajuntament comunicarà a esta administració, en el termini de 10 dies, la concessió de llicència municipal, i adjuntarà com a mínim l'informe tècnic que es menciona en el paràgraf anterior, un pla d'ubicació i el suport fotogràfic que en permeta constatar la situació de partida i la falta de transcendència patrimonial

Article 5. Criteris d'intervenció

1. Es mantindran les pautes de la parcel·lació històrica de l'entorn.

2. Les alineacions seran les històriques conservades fins a l'actualitat.

3. Els usos permesos, els paràmetres urbanístics i les condicions d'estètica i conservació s'atindran al que disposa l'article 3.2.2, Entorn de l'església de Sant Andreu, del pla general d'ordenació urbana de l'Alcúdia, aprovat definitivament per la Comissió Territorial d'Urbanisme el 30 de juliol de 2002.

Article 6

Totes les actuacions que puguen tindre incidència sobre la correcta percepció i la dignitat en la valoració de l'escena o en el paisatge urbà del monument i el seu entorn, com seria el cas de l'afecció dels espais lliures per actuacions de reurbanització, enjardinament o arbratge, provisió de mobiliari urbà, assignació d'ús i ocupacions de la via pública, etc., o com podria ser-ho també l'afecció de la imatge arquitectònica de les edificacions per tractament de color, implantació de rètols, marquesines, tendals, instal·lacions vistes, antenes, etc., o qualsevol altres d'un estil i conseqüències semblants, hauran de sotmetre's a autorització de la conselleria competent en matèria de cultura, que resoldrà d'acord amb les determinacions de la llei i els criteris de percepció i dignitat abans al·ludits.

Article 7

Queda proscrita la introducció d'anuncis o publicitat exterior que, en qualsevol de les seues acepcions, irrompa en la dita escena urbana, excepte la d'activitats culturals o esdeveniments festius que, de manera ocasional, reversible i per temps limitat, sol·licite i obtinga autorització expressa.

Article 8

En qualsevol intervenció que afecte el subsòl de l'immoble o el seu entorn de protecció, resultarà d'aplicació el règim tutelar establert en l'article 62 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, de la Generalitat, del Patrimoni Cultural Valencià, per a la salvaguarda del patrimoni arqueològic.

Article 9

La contravenció del que preveu la present normativa determinarà la responsabilitat dels seus causants en els termes establerts en la Llei 4/1998, d'11 de juny de la Generalitat, del Patrimoni Cultural Valencià, i en la resta de lleis que s'hi apliquen.

sente normativa regirà con carácter provisional hasta que se redacte el Plan Especial de protección del Monumento y su entorno y éste alcance validación patrimonial.

Todas las intervenciones requerirán, para su trámite autorizatorio, la definición precisa de su alcance, con la documentación técnica que por su especificidad les corresponda, y con la ubicación parcelaria y el apoyo fotográfico que permita constatar la situación de partida y su transcendencia patrimonial.

Artículo 4

Sin perjuicio de lo dispuesto en el artículo anterior, mediante sopesado informe técnico municipal, se podrá derivar la no necesidad de trámite autorizatorio previo en actuaciones que se sitúen fuera del presente marco normativo por falta de trascendencia patrimonial, como sería el caso de las obras e instalaciones dirigidas a la mera conservación, reparación y decoración interior de estos inmuebles.

En estos casos, el Ayuntamiento comunicará a esta Administración en el plazo de 10 días la concesión de licencia municipal, adjuntando, como mínimo, el informe técnico que se menciona en el párrafo anterior, un plano de ubicación y el apoyo fotográfico que permita constatar la situación de partida y su falta de trascendencia patrimonial.

Artículo 5. Criterios de Intervención

1. Se mantendrán las pautas de la parcelación histórica del entorno.

2. Las alineaciones serán las históricas conservadas hasta la actualidad.

3. Los usos permitidos, parámetros urbanísticos y condiciones de estética y conservación se atenderán a lo dispuesto en el artículo 3.2.2. Entorno de la Iglesia de San Andrés, del Plan General de Ordenación Urbana de l'Alcúdia, aprobado definitivamente por la Comisión Territorial de Urbanismo el 30 de julio de 2002.

Artículo 6

Todas las actuaciones que puedan tener incidencia sobre la correcta percepción y la dignidad en el aprecio de la escena o paisaje urbano del Monumento y su entorno, como sería el caso de la afección de los espacios libres por actuaciones de reurbanización, ajardinamiento o arbolado, provisión de mobiliario urbano, asignación de uso y ocupaciones de la vía pública, etc., o como podría serlo también la afección de la imagen arquitectónica de las edificaciones por tratamiento de color, implantación de rótulos, marquesinas, toldos, instalaciones vistas, antenas, etc., o cualesquiera otros de similar corte y consecuencias, deberán someterse a autorización de la Conselleria competente en materia de Cultura, que resolverá con arreglo a las determinaciones de la Ley y los criterios de percepción y dignidad antes aludidos.

Artículo 7

Queda proscrita la introducción de anuncios o publicidad exterior que, en cualquiera de sus acepciones, irrompa en dicha escena urbana, salvo la de actividades culturales o eventos festivos que, de manera ocasional, reversible y por tiempo limitado solicite y obtenga autorización expresa.

Artículo 8

En cualquier intervención que afecte al subsuelo del inmueble o su entorno de protección, resultará de aplicación el régimen tutelar establecido en el artículo 62 de la Ley 4/1998, de 11 de junio, de la Generalitat, del Patrimonio Cultural Valenciano, para la salvaguarda del patrimonio arqueológico.

Artículo 9

La contravención de lo previsto en la presente normativa, determinará la responsabilidad de sus causantes en los términos establecidos en la Ley 4/1998, de 11 de junio, de la Generalitat, del Patrimonio Cultural Valenciano, y demás Leyes que sean de aplicación.